



Iris Frederix

Iris Frederix (1981) is kunstenares en coach van talentenjacht *Project Rembrandt*. Ze woont in Utrecht en heeft twee kinderen: Raphaël Ilya (9) en Leonardo Aljosja (7); vernoemd naar kunstschilders en het hoofdpersonage uit *De gebroeders Karamazov* van Dostojevski.

Wat mij enorm geïnspireerd heeft, is *Krabbé zoekt Chagall*. Jeroen Krabbé neemt je mee in het leven en de schilderijen van Chagall. Geniaal. Sommige mensen vinden Jeroen overdreven theatraal, maar ik vind dat juist heerlijk. Ik voel als kunstenaar dat hij zelf ook kunstschilder is. En natuurlijk vinden we het mooi om te horen dat Chagall een moeilijk leven heeft gehad. Maar tegelijkertijd was hij in staat een liefdespaar zwevend in de lucht te schilderen. Het is een droom van mij om ooit een dergelijk programma te maken en zo in de voetsporen van Krabbé te treden. Maar ik wil ook lachen als ik televisie kijk. *Klikbeet* bijvoorbeeld en niet te vergeten Arjan Lubach, de satirische talkshow *Promenade* en Ricky Gervais. Ik moet wel een beetje streng zijn voor mijzelf, want als ik niet oppas, blijf ik kijken. Zo raakte ik *hooked* aan *Game of Thrones*. Zo gruwelijk gewelddadig, maar met die schilderachtige beelden die zo mooi gefilmd waren heb ik alle seizoenen in twee maanden afgekeken. Ik heb in die periode weinig geslapen. Vroeger keek ik *The millionaire matchmaker*. Ik wist dat dat eigenlijk niet kon, maar ik vond het heerlijk. Mooie mensen op boten en in helikopters, mannen die grof taalgebruik bezigden – ik smulde ervan. *First dates* kijk ik ook, maar dat is me iets te lief.

Nieuws sla ik liever over, om de doo-eenvoudige reden dat ik er niet vrolijk van word. Als er echt iets belangrijks is, kom ik het toch wel te weten. Een confronterende of scherpe documentaire over kinderen die in een ondergrondse mijn moeten werken is overigens wel heel goed voor de geest. Laat

mij maar zien wat de consequenties zijn van die mooie gouden ring die ik wil hebben. Zo'n programma maakt de mens bewust van zijn handelen. Maar van rechttoe rechtaan nieuws word ik vaak onrustig; ik hou anderhalve meter afstand, maar ik hoef niet zo nodig te horen hoeveel doden er vandaag weer gevallen zijn door corona. Ik vul mijn geest liever met mooie positieve dingen over kunst. En ik ben gek op dieren filmpjes. Als ik sip ben, kijk ik daar graag een halfuur naar. Maar na dertig minuten is mijn hormoonspiegel wel weer op het juiste peil en heb ik genoeg doodle puppy's gezien.

Ik haal uit het leven wat erin zit. Als ik op mijn sterfbed lig, hoop ik dat ik mij ontwikkeld heb tot een liever mens, met meer begrip voor de wereld, en dat ik een kleine bijdrage heb geleverd aan een betere wereld. Ik hoop dat er budget blijft voor mooie tv-programma's over inspiratie en bewustwording. Dat het niet alleen maar gaat om kijkcijfers. Televisiemakers weten maar al te goed dat als je een paar volle blondines op een eiland zet en een blote bil laat zien, er altijd gekeken wordt. Ik zou er ook naar kijken. In deze tijd van Instagram krijg je gemiddeld meer likes op een foto in je blote reet dan op een mooi schilderij waar je maanden aan gewerkt hebt. Dat is de wereld waarin wij leven. Ik zeg: probeer die twee op een speelse manier naar elkaar toe brengen. Het is de balans van een goed persoonlijk verhaal en een klein stukje kunstgeschiedenis waarmee je vervolgens de kijker kan verheffen. In *Project Rembrandt* is ons dat aardig gelukt.

PROJECT REMBRANDT
ZONDAG,
NPO 1, 20.25

Zoektocht naar de beste amateur kunstschilder van Nederland. Dertig kandidaten melden zich bij het Rijksmuseum in Amsterdam met uitdagende opdrachten.

Boek *Verleiding, János Székely* **Krant** *Soms de Volkskrant (raden mijn ouders altijd aan)* **NRC** (voor column *Youp*) **Tijdschrift** *Beau Monde* **Land en stad** *Italië, Venetië* **Onhebbelijkheid** *Soms ietwat chaotisch*